

ջուրը միակ անուամբ ծով կոչելով, հարկաւորէր
 ասեմ առ ի լրապէս իմացումն Աստուածային
 տառից զկնի նկարագրականին այլաբանականն
 մեկնութիւն, իբր զկնի հարկաւորին՝ վայելչականն.
 քանզի թէ ըստ երանելոյն Պօղոսի, ամենահար
 բանալոյն խորոցն Աստուծոյ, Գիրն սպանանէ,
 այլ հոգին կեցուցանէ. այսինքն՝ ծուծն եւ
 իմացումն գրոց. զկնի նկարագրականին զհաւա
 տալիսն կենսագարգելով. զե՞ արդ ուրեմն ի գիրն
 միայն ապաստանելով զբաւական լուծումն տարա
 կուսանաց կարէր ոք շահիլ ըստ գրոյն, եթէ ոչ
 երբեմն հարկաւորապէս այլաբանօրէն զնոյն մեկնել
 ձեռնարկիցէր: Իւ մանաւանդ զե Մարգարէքն եւ
 Առաքեալքն սովորութեան ազգին հետեւելով
 բազմիցս վարեցեալք են այլաբանական ոճիւ.
 այսպէս նահապետն Յակոբ զոչ իմիք արժանա
 պատուութեամբ ճոխանալն Ռուբենեան զարմին
 կամելով նախագուշակել, իբր եւ զՅիւր (զՋուր)
 մի՞ եռասցիս ասէր Ռուբենի եւ զՅուդա՝ յազլթող
 առիւծու նմանեցուցանէր՝ նկատմամբ սրբոյ
 Մեսիային. եւ զՆեփթաղիմ՝ ծառ բարձրացեալ.
 եւ զԳան՝ օձ դարանակալ. եւ Բոքսազ որդին
 Գեղեհոնի՝ զԱբիմէլէք՝ գժնկի նմանեցուցանէր.
 եւ Խոայիաս՝ զԵկեղեցին՝ այգւոյն սիրեցելոյ: Արդ
 որ բազմիցս այլաբանութեամբ վարիւր ազգն
 խորայելեան, գեռեւս ի հեթանոսաց փիլիսոփայից
 նախատեալ լինիւր՝ իբր զոչ ունողս այլաբանական
 մեկնութեանց, որ առ ի խցումն ունայնաբար
 անգոսնողացն շրթանց՝ իմաստասէրն Փիլօն
 եբրայեցի, զհինգ գրեանսն Մովսիսի այլաբանական
 ոճիւ ոչ դանդաղեաց ի մեկնել: Բայց առաւել
 քան զամենեւեան, որ եւ կանխաւ ի Դաւթէ
 դուշակեցաւ, առաւիօք եւ այլաբանական կերպիւ
 եբաց Փրկիչն մեր զամէնօրհնեալն բերան՝ զգուռն
 երկնային դրախտին՝ թերեւս առ ի նախախնամել
 զտեսակս երկաթանշիւրոց մարդկանց իմաստնոց